

сеше свобода, търсеше честностъ, правда. Само Стара планина бѣще въ състояние да удовлетвори моитѣ желанія. „Благоразумнитѣ“ хора говорятъ, че отмъщението е свойственно само на дивитѣ и на кървожаднитѣ народи, а азъ мисля, че то е свойственно само на честнитѣ хора, които иматъ душа и сърце, които ценятъ своето човѣческо достойнство и които се не наричатъ животни.

Когато азъ излѣзохъ да се шетамъ по Стара планина, то единствената ми цель беше да си отмъстя на турскитѣ зверове, които не знаятъ: ни що е честь, ни що е човѣчеството, ни що е правда. Причината, която накара и шурейтъ ми да вземе пушката и да върви следъ мене, бѣше следующата: Стоянъ имаше четири брата, изъ които единиятъ бѣше бакалинъ и наричаше се Тодоръ. Веднажъ той се скаралъ съ нѣколко души турци, които отъ ядъ му строшили кракътъ.

Тодоръ пролежа цѣли две години и похарчи около 20000 гроша. Стоянъ поиска да отмъсти за брата си и уби двамина отъ горѣказанитѣ злодейци. Другитѣ турци помѣрисаха каква е работата и търсиха случай да убиятъ и него. Съ нашата „вѣрна и сговорна дружина“ се съединени и Георги Трънкинъ, който беше родомъ отъ Сливенъ, но живѣеше въ Добруджа. Георги бѣше старъ хайдутинъ. Когато се намерихме съ него и когато го попитахъ, де сж старитѣ войводи, то той ни разказа, че Димитръ Караачлията е хванатъ. Следъ малко време ние събрахме цѣла чета юнаци и захванахме да се разхождаме изъ горитѣ и по планинитѣ. Георги бѣше избранъ за войвода. И така, почти всичкото лѣто прѣзъ 1858 година ние хайдутувахме; но не можехме да направиме нищо важно, защото още бѣхме млади и неопитни. Дойде и есень. Трѣбваше да се търси зимовище. Станахме отъ Сливенскитѣ планини и дойдохме въ Шуменъ, изъ Шуменъ въ Кюстенджа, а всѣки отъ насъ зави краятъ си на кждето намѣри за нужно. Азъ и Стоянъ отидохме въ Тулча, а отъ тамъ въ Браила. Въ 1859